

Homestay oplevelse på rejse til Peru - skrevet af Inger Christiansen

På turen til Peru og Bolivia var der homestay i den lille by Luquina Chico, som ligger på en halvø godt 2 timers kørsel syd for Puno. Vi kom dog sejlene dertil og blev modtaget på landgangsbroen af nogle af værterne.

Thea og jeg kom til at bo hos en familie med tre børn. I den lille by er der nu 37 familier, der havde bygget annekser til deres huse, så de kunne tilbyde dagsturister overnatning og deltagelse i markarbejde, madlavning, malkning af koen osv.

Vi havde et fint værelse med tre store faste brede senge med ca. 200 kilo tunge tæpper som dyne. Her lå man bare fast og varmt om natten. Vi havde et pænt stort badeværelse med brusebad. Vi opdagede dog først senere på turen, at der skulle tændes for en kontakt på væggen, som sørgede for at vandet blev varmt i bruseren. Så det blev lige et par morgener med iskoldt brusebad. En ting man lige skulle vænne sig til i hele Peru. Der må ikke kommes papir i toiletet, da systemet ikke kan

klare papir og de har nok heller ikke rensningsanlæg? Det skal man vænne sig til. Papiret kommes i en lukket spand ved siden af toilettet.

Efter vi var blevet installeret i værelset gik turen ned til søbredden, hvor vi hjalp med at tage kartofler op. Derefter skulle der skrælles kartofler med nogen store køkkenknive ala dolke. Jeg ville da ønske vi havde vidst det i forvejen, så skulle min værtsgave da have været et par skrælleknive i stedet for hjemmestrikkede sokker. Men vi skrællede og skrællede. Man skulle tro det var kartofler til 20 og ikke fire voksne og tre børn. Aftensmaden var rigtig lækker. Quinoa suppe og masser af kartofler, en slags jordskokker og ris samt fisk. Mange kulhydrater, men det har familien også brug for med de arbejdsdage de har. Det starter fra tidlig morgen med at lukke får, ko og grise ud på græs. De er tøjret, så de bliver flyttet i løbet af dagen. Koen skal malkes et par gange og der skal høstes på marken til dagens måltider. Tilberedningen af maden tager også lang tid og skal planlægges, så de to kogeblus udnyttes bedst muligt. Vi fik kæmpe portioner mad på tallerknerne, så vi måtte være lidt hurtige og bede om mindre portioner ved næste måltid. Men resterne går ikke til spilde for dem får enten grisen, fårene eller hunden. Familien havde 15 får, en gris, en ko med kalv og en tyr og måske også høns. De havde flere små marker forskellige steder i nærheden med kartofler, majs, hestebønner, quinoa og hvede. De havde sikkert også andre afgrøder som asparges og gulerødder.

Den første morgen stod far Delfin og æltede bolledej til morgenmaden. Der blev så lavet flade brød, som blev stegt i olie på komfuret af mor Juana. Hertil fik vi varm, sød quinoadrik og nescafe eller te. Så skulle vi igen på markarbejde. Efter vi dagen før havde gravet en halv sæk kartofler op regnede vi egentlig med at der skulle høstes quinoa, men det var igen kartofler. Det er selvfølgelig også efterår i Peru lige nu, så det er jo tid for kartoffeloptagning. Så vi gravede igen en halv sæk kartofler op. Senere skrællede vi igen en kæmpe portion kartofler, gulerødder og andre rodfrugter. Jeg fik også prøvet og malke koen. Det gik da fint nok, men der kom lidt mere i spanden, når Juana malkede.

Om eftermiddagen skulle vi op på skolen og se danseopvisning og blev klædt fint på i områdets dragter. Det prøvede vi en del gange undervejs, så det må man bare tage med højt humør og vi fik da også mange grin ud af det. Dog vil jeg sige at kvindedragterne er virkelig gode og varme at have på i de kolde områder.

Hverken Thea eller jeg talte spansk, så meget kommunikation var ved fagter og ved at vise, hvad man mente. Det var ikke helt let at snakke sammen. De to guider vi havde med var rundt ved de tre familier for at tolke lidt, så vi kunne spørge til deres dagligliv, familieforhold osv. Men det ville have været lettere, hvis vi selv kunne spansk eller værterne kunne lidt engelsk.

Vi havde to overnatninger på stedet og det var meget passende. Sidste morgen gik vi op til landevejen, hvor vi blev samlet op af bussen, der skulle køre os til grænsen til Bolivia. Vi pustede alle som damplokomotiver ved den mindste anstrengelse for vi havde jo stadig ikke vænnet os til at være i højden. Vores søde værter slæbte de flestes rygsække og tasker uden de store anstrengelser. Det tog det meste af en uge før vi alle vænnede os til at være i højderne og kunne tage en trappe uden pause. Under det meste af turen var vi i højderne. Kun i Lima var vi ved havets overflade.

Skrevet af

Inger Christiansen